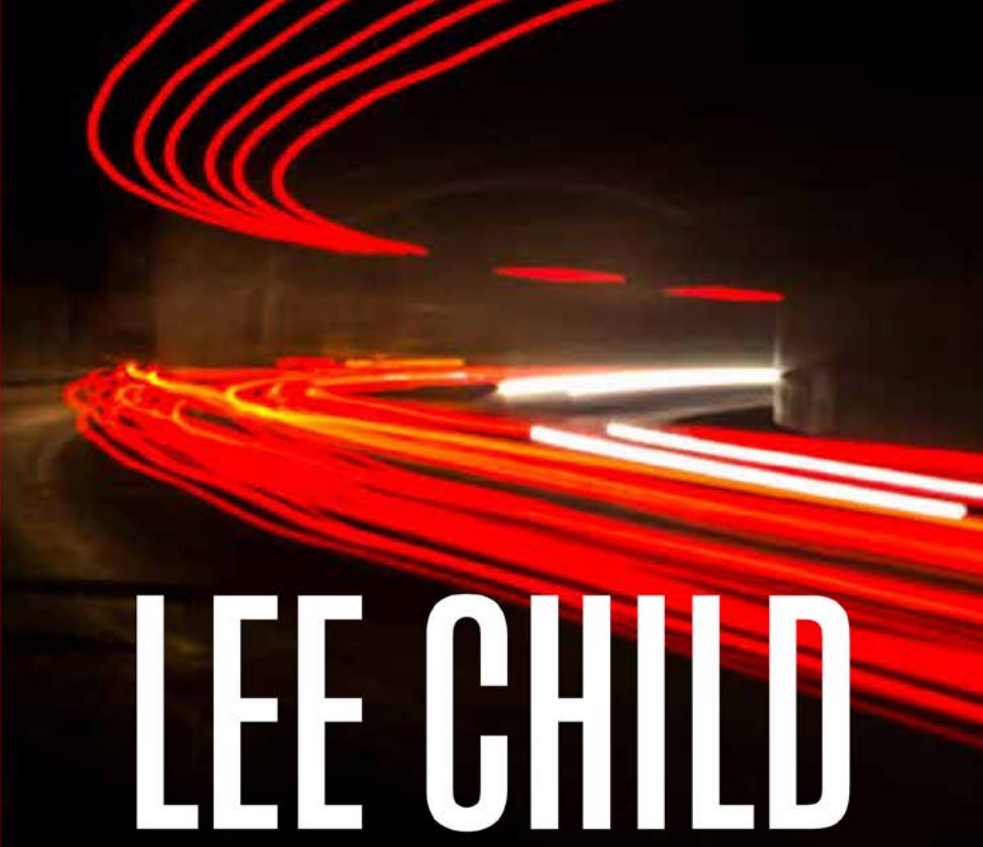


A long-exposure photograph of a car at night, showing vibrant red and white light trails that curve through a dark, possibly tunnel-like environment. The trails are sharp and dynamic, suggesting high speed.

LEE CHILD

JACK REACHER

POLNOČNÁ LINKA

plus

Polnočná linka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.akladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk



Lee Child

Polnočná linka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD

JACK REACHER

POLNOČNÁ LINKA

PLUS

Copyright © 2017 by Lee Child

Translation © Alojz Keníž, 2018

Cover © Dodo Dobřík, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0477-9

ISBN e-knihy 978-80-566-0542-4 (1. zverejnenie, 2018)

*V amerických dejinách doteraz dekorovali
vyznamenaním Purpurové srdce takmer dva milióny vojakov.*

*Dostávajú ho tí, ktorých zranili alebo ktorí prišli o život
počas služby v armáde. Túto knihu venujem každému z nich.*

1

Jack Reacher strávil s Michelle Changovou v Milwaukee tri dni. Na štvrtý deň ráno potichu odišla. Keď s kávou vošiel do izby, na vankúši našiel odkaz. Zopár podobných rozlúčkových lístkov už dostal. Pisateľky mu vždy oznamovali to isté. Buď priamo, alebo nepriamo. Tento vyjadroval daný stav obrazne. Elegantnejšie ako predchádzajúce. Nie pre jeho vzhľad. Načmárala ho guľôčkovým perom na motelový, vlhkom zvlhnený poznámkový papier, ale elegantnejšie z hľadiska výrazového stvárnenia. Vysvetlenie, polichotenie a ospravedlnenie vyjadrila prirovnaním. Napísala: *Si ako New York. Rada ho navštevujem, ale nikdy by som v ňom nevedela žiť.*

Zachoval sa ako zvyčajne. Nech si ide, pomyslel si. Chápal ju. Nemusela sa ospravedlňovať. Nikde sa nevedel usadiť. Jeho celý život pozostával z návštev. Kto by sa s tým dokázal vyrovať? Najprv dopil svoju kávu, potom jej, z pohára v kúpeľni si vzal zubnú kefku a pobral sa preč. Spleťou kľukatých uličiek zamieril k autobusovej stanici. Predpokladal, že Michelle išla taxíkom. Na letisko. Mala zlatú kartu a mobilný telefón.

Na stanici sa zachoval ako zvyčajne. Kúpil si cestovný lístok na prvý autobus, ktorý práve odchádzal, nezáležalo kam. Ukázalo sa, že konečnú má kdesi na severozápade pri brehu Horného jazera. V zásade nesprávny smer. Býva tam skôr chladnejšie než teplejšie. Ale pravidlo je pravidlo, nastúpil. Sedel a díval sa z okna. Pred očami sa mu mihal typický Wisconsin, pokosené lúky, seno v baľoch, spasené pastviny, tmavé a oťažené stromy. Leto sa končilo.

Všeličo sa končilo. Kládla zvyčajné otázky. Popravde, preoblené vyhlásenia. Chápala, čo znamená rok. Skutočne. Nečudo, že dieťa, ktoré vyrastalo na základniach v zámorí a neskôr ho opäť preložili na základne v zámorí, s výnimkou štyroch rokov vo West Pointe, v inštitúcii sotva známej ako miesto na trávenie voľného času, sa potom ako dospelý človek, prv než sa usadí, rozhodne rok cestovať a obdivovať pamiatky. Možno dva roky, ale nie viac. A nie natrvalo. Zmier sa s tým. Patologické počítadlo sa chvelo.

Všetko vypovedala s obavou, nijaké odsúdenie. Nič, čo by stálo za reč. Len dvojminútový rozhovor. Ale odkaz jasný. Jasnejší už byť ani nemohol. Vraj isté veci popiera. Spýtal sa, čo konkrétne? Nemyslel si, že jeho život predstavuje problém.

V tom to práve je, zdôraznila.

Preto nastúpil na autobus s úmyslom vystúpiť až na konečnej stanici a bol by tam aj dorazil, lebo pravidlo je pravidlo, keby sa počas druhej oddychovej zastávky nešiel prejsť a vo výklade záložne neuvidel prsteň.

Druhú zástavku urobil vodič na sklonku dňa v okrajovej štvrti malého mesta. Možno sídla okresného úradu. Alebo niečoho menšieho. Možno tu sídlilo okresné riaditeľstvo policajného zboru. Mali tu aj väznicu. Očividne. Jack videl kaučné úrady a záložňu. Kompletne služby na jednom mieste na ošarpanej ulici za verejnými toaletami.

Od sedenia celý stĺpol. Zahľadel sa do ulice za toaletami. Vybral sa po nej. Bez konkrétneho dôvodu. Chcel sa len prejsť. Uvoľniť sa. Keď došiel k záložni, vo výklade spočítal gitary. Sedem. Každá z nich rozprávala smutný príbeh. Taký, o akých sa v rádiu spieva v country piesňach. O nesplnených snoch. Do dolnej časti výkladu majiteľ uložil sklené police s drobným tovarom. So všelijakými šperkmi a prsteňmi. Vráťane školských prsteňov. Zo všelijakých stredných škôl. Až na jeden. Ten pochádzal z West Pointu 2005.

Pekný prsteň. Tradičný tvar, tradičný štýl, filigránska zlatnícka práca a čierny kameň, možno polodrahokam, možno sklo, oválny rámček, hore s nápisom *West Point* a dolu *2005*. Písmená v starom štýle. Klasický prístup. Buď úcta k minulým časom, alebo nedostatok fantázie. Absolventi West Pointu si prstene navrhovali sami. Mohli si vybrať čokoľvek. Tradične. Mali na to právo, lebo tradícia školských prsteňov sa začala práve vo West Pointe.

Prsteň bol veľmi malý.

Jack by si ho nenastokol ani na jeden prst. Ani na malíček ľavej ruky, nedostal by ho ani cez necht. A už vôbec nie cez prvú hánku. Veľmi drobný. Dámsky. Možno replika pre priateľku alebo snúbenicu. To sa stávalo. Ako dar alebo suvení.

Ale možno aj nie.

Otvoril dvere na záložni. Vošiel. Chlap pri pokladnici zdvihol hlavu. Robustný ako medveď, zanedbaný a neučesaný. Mohol mať čosi po tridsiatke, počerný, obrovitá postava obalená tukom. Z očí mu sálala prešibanosť. Určite dostatočná, aby sa dokonale pripravil na nečakaného návštevníka vysokého vyše metra deväťdesiat a vážiaceho sto kilogramov. Konal čisto pudovo. Nemal strach. Pod pultom mal určite nabitú zbraň. Pokiaľ nebol idiot. Na to však nevyzeral. Tak či onak nechcel riskovať a reagovať agresívne. Ale ani podlízavo. Otázka hrdosti.

Preto sa spýtal: „Ako sa mávate?“

Nie dobre, pomyslel si Jack. *Ak by mal byť úprimný*. Michelle by už o tomto čase mala byť v Seattli. Späť vo svojom živote.

Odvetil: „Nemôžem sa sťažovať.“

„Čím poslúžim?“

„Ukážte mi, prosím vás, školské prstene.“

Majiteľ záložne vytiahol z police podnos. Vyložil ho na pult. Prsteň z West Pointu sa pregúľal ako drobná golfová loptička. Jack si ho vzal. Zvnútra mal gravírovanie, čo znamenalo, že nejde o repliku. Ani pre snúbenicu, ani pre priateľku. Repliky sa nikdy negravírovali. Zo zvyku. Nik nevedel prečo.

Ani dar, ani suvenír. Nefalšovaný riadny prsteň. Patril kade-tovi, zaslúžil si ho za tie štyri tvrdé roky. Celkom isto ho hrdo nosil. Ak ste na školu neboli pyšní, nekúpili ste si ho. Nebolo to povinné.

Gravírovanie znelo: *S. R. S. 2005*.

Vodič autobusu tri razy zatrúbil. Chcel odísť, ale jeden cestujúci chýbal. Jack odložil prsteň a povedal: „Ďakujem.“ Vyšiel z obchodu. Prebehol popri toaletách, naklonil sa do dverí autobusu a vodičovi oznámil: „Zostávam tu.“

„Peniaze nevraciam.“

„Nežiadam o ich vrátenie.“

„Máte v batožinovom priestore kufor?“

„Nemám.“

„Tak pekný deň.“

Vodič potiahol páčku a dvere sa pred Jackom zatvorili. Motor zavrčal a autobus sa pohol. Odvrátil sa od naftového výfukového plynu a vybral sa späť do záložne.

2

Chlap v záložni sa trochu naježil, lebo len pred chvíľou podnos s prsteňmi zasunul na policu a teraz ho musel znovu vyťahovať. Ale prekonal sa a vyložil ho na rovnaké miesto na pulte. Prsteň z West Pointu sa znovu pregúľal. Jack ho vzal do ruky.

„Nespomínate si na ženu, ktorá ho založila?“ spýtal sa.

„Ako by som mohol?“ začudoval sa chlap. „Mám tu milión vecí.“

„Nevediete si záznamy?“

„Ste poliš?“

„Nie,“ odvetil Jack.

„Všetko robím podľa zákona.“

„Na to kašlem. Chcem len zistiť meno ženy, ktorá sem prsteň priniesla.“

„Prečo?“

„Chodili sme do rovnakej školy.“

„Kde? Na severe?“

„Na východ odtiaľto.“

„Nemôžete byť jej spolužiak. Určite nie z roku dvetisícpäť. Bez urážky.“

„Prečo by som sa mal urážať? Som trochu starší, ale škola sa nezmenila. Preto viem, ako sa za ten prsteň nadrela. A teraz by som sa rád dozvedel, aké nešťastné okolnosti ju prinútili, aby sa ho vzdala.“

„O akej škole to hovoríte?“ spýtal sa chlap.

„Učia v nej praktické veci.“

„Čosi ako učňovská škola?“

„Viac-menej.“

„Možno mala nehodu a zomrela.“

„Možno,“ súhlasil Jack. *Alebo pri nehode nezomrela*, blyslo mu hlavou. Vojna v Iraku a vojna v Afganistane. V roku 2005 sa ťažko promovalo. „Ale rád by som to vedel presne,“ dodal.

„Prečo?“ spýtal sa majiteľ znovu.

„Sám neviem.“

„Prsteň je čosi ako vyznamenanie?“

„Mohol by byť.“

„Na učňovkách také dostávajú?“

„Na niektorých.“

„Prsteň nezaložila žena. Kúpil som ho. S ďalšími drobnosťami.“

„Kedy?“

„Asi pred mesiacom.“

„Od koho?“

„Nebudem vám prezrádzať svoje obchodné väzby. Prečo by som mal? Konám vždy podľa zákona. Všetko je tu dokonale legitímne. Aj podľa štátnych orgánov. Mám licenciu a mal som tu už všelijaké inšpekcie.“

„Tak prečo ste taký nedôverčivý?“

„Ide o súkromnú informáciu.“

„Zvažujem, že si ten prsteň kúpim,“ povedal Jack.

„Stojí päťdesiat dolárov.“

„Tridsať.“

„Štyridsať.“

„Dohodnuté,“ súhlasil Jack. „No a teraz mám právo poznať jeho pôvod.“

„Tu nie sme v aukčnej sieni Sotheby.“

„Ale aj tak.“

Chlap sa na chvíľu odmlčal.

Napokon popustil. „Kúpil som ho od chlapíka, čo pomáha v charite. Ľudia do nej prinášajú veci a za to si môžu čosi od-

rátať z dane. Väčšinou staré autá a člny. Ale aj iné veci. Dá im potvrdenku k daňovému priznaniu a potom veci, ktoré kdektoľvek a za čokoľvek dostane, predáva. Napokon vypíše šek pre charitu. Ja od neho kupujem drobné veci. Dostanem, čo dostanem, a dúfam, že zarobím.“

„Takže vy si myslíte, že prsteň niekto daroval charite, aby získal úľavu na dani z príjmu?“

„Celkom logické, ak skutočná majiteľka zomrela. V roku dvetisícpäť. Časť majetku.“

„Nemyslím si,“ odvetil Jack. „Podľa mňa by si ho príbuzný nechal.“

„Závisí od toho, v akej finančnej situácii sa príbuzný nachádza.“

„Žije sa tu ťažko?“

„Mne nie. Vlastným záložňu.“

„Ale ľudia stále prinášajú veci na dobročinné účely.“

„Výmenou za falošné potvrdenky. Štát nakoniec odobrí daňovú úľavu. Možno ju nazvať aj sociálne zabezpečenie.“

„Kto je ten chlapík z charity?“ spýtal sa Jack.

„To vám nepoviem.“

„Prečo nie?“

„Do toho vám nič nie je. Dofrasa, kto ste?“

„Človek, ktorému sa dnešný deň nevydaril, samozrejme, nie vašou vinou, od vás nechcem nič, len informáciu. Podľa mňa by nebolo od vás rozumné urobiť mi ho ešte horším. Mohli by ste sa stať tou povestnou poslednou kvapkou.“

„Vyhrážate sa mi?“

„Berte to ako predpoveď počasia. Ako verejnú službu. Ako varovanie pred tornádom. Pripravte si úkryt.“

„Vypadnite z môjho obchodu.“

„Našťastie ma hlava už nebolí. Ovalili ma po nej, ale už sa to zlepšuje. Aj lekár tak vravel. Priateľka ma prinútila ísť k nemu, dva razy. Bála sa o mňa.“

Majiteľ záložne sa na chvíľu odmlčal.

„Z akej školy je ten prsteň?“ spýtal sa napokon.

„Z vojenskej akadémie,“ odvetil Jack.

„Tie sú, prepáčte, pre problémové deti. Alebo narušené. Bez urážky.“

„Neviete deti,“ zavrátil ho Jack. „Začať treba od rodín. Prezradím vám niečo: na našej škole sme mali veľa rodičov, ktorí niekoho zabili.“

„Naozaj?“

„Viac než polovicu.“

„Takže navždy držíte spolu?“

„Nikoho neopustíme.“

„Ten chlapík sa nechce rozprávať s cudzími ľuďmi.“

„Má licenciu a prešiel štátnymi inšpekciami?“

„Všetko, čo tu robím, je legálne. Aj podľa môjho právnik. A ja tomu úprimne verím. Tovar pochádza z charity. Videl som papiere. Robia to aj iní. Majú dokonca televízne reklamy. Väčšinou na autá. Niekedy na lode.“

„A ten konkrétny chlapík by sa so mnou nechcel porozprávať?“

„Neprekvapilo by ma to.“

„Vari sa nevie správať?“

„Ja by som ho na piknik nepozval.“

„Ako sa volá?“

„Jimmy Rat.“

„Naozaj?“

„Tak si dáva hovoriť.“

„Kde by som našiel pána Rata?“

„Hľadajte minimálne šesť motoriek Harley-Davidson. Jimmyho nájdete v každom bare, pred ktorým stoja.“

3

Mesto bolo relatívne malé. Za vyľudnenou časťou sa nachádzala strana, ktorú postihne rovnaký osud možno o päť rokov. Možno o čosi neskôr. Možno o desať. Nádej zomiera posledná. Niekoľko podnikov zadebnili latami. Väčšina obchodov však ešte fungovala v pomalom dedinskom rytme. Mestečkom opatrne prechádzali veľké dodávky. Stála tu biliardová hala. Zopár pouličných lúčov. Stmievalo sa. Niečo v architektúre prezrádzalo, že ide o oblasť spracúvajúcu mlieko. Obchody sa tvarom podobali na starodávne stodoly. Mali rovnakú DNA.

V osamotene stojacej drevenej budove bol bar, pred ním kúsok zaburineného štrku na parkovanie a na ňom stálo v jednom rade sedem motocyklov Harley-Davidson. Zrejme nešlo o skutočných Diabolských anjelov. Možno patrili k jednému z mnohých príbuzných náboženských vyznaní. Motorkári sa delili ako baptisti. Všetci boli rovnakí, ale zároveň rozdielni. Títo konkrétni chlapci očividne obľubovali čierne kožené strapce a chrómové povrchy. Radi sa pohodlne opierali s nohami naširoko vystretými a päťami sa zapierali do stúpadiel. Zrejme sa takto ochladzovali. Možno to potrebovali. V zásade nosili ťažké kožené vesty, nohavice a hrubé topánky. Všetko čierne. Určite sa v neskorom lete potili.

Motorky mali pomaľované tmavými žiarivými farbami, štyri oranžovými plameňmi, tri symbolmi podobnými runovému písmu, obtiahnutými striebornou farbou. Bar vekom chátral a niekoľko škridiel sa už odškerilo. V jednom okne bola klimatizácia,

namáhavo sa snažila udržiavať primeranú teplotu. Kvapkala z nej voda a vytvárala kaluž. Popri budove prefrčalo policajné auto, na asfalte zasvišťali pneumatiky. Okresní policajti. Prvú polovicu služby pravdepodobne trávia s radarom na diaľnici a vyberajú pokuty, aby naplnili mestskú pokladnicu, a teraz sa zakrádajú bočnými ulicami svojho obvodu. Chránia a hliadkujú na problémových miestach. Policajt v aute otočil hlavu a pozrel na Jacka. Vyzeral inak ako majiteľ záložne. Dokonale upravený. Tvár mal chudú a oči bystré. Sedel za volantom, akoby prehltol pravítko, a mal čerstvo ostrihané vlasy. Po bokoch dohola a na temene na ježka. Strih starý deň, možno dva.

Jack nehybne stál a sledoval, ako ho míňa. V diaľke začul hukot motocykla, blížil sa, dunel čoraz hlasnejšie, ako keď klope kladivo. Spoza rohu sa objavil ôsmy harley, šiel tak pomaly, ako mu príťažlivosť dovoľovala, veľká ťažká mašina hučala, prskala, vodič takmer ležal, nohy zapreté do stúpadiel ďaleko pred sebou. Do zákruty sa naklonil a na štrku spomalil. Na sebe mal čiernu koženú vestu a pod ňou čierne tričko. Zaparkoval posledný v rade. Motorka bežala na voľnobeh, ako keď kováč udiera na nákovu. Po chvíli vypol motor a mašinu vytiahol na stojan. Zavládlo ticho.

„Hľadám Jimmyho Rata,“ prihovoril sa mu Jack.

Motorkár pozrel na jednu z ôsmich motoriek. Nemal na výber, ale odvetil: „Nepoznám ho,“ a s nohami do O sa hrdo pobral k dverám do baru. Postavou pripomínal hrušku, mal možno štyridsať rokov, sinavú pokožku, akoby si ju natieral motorovým olejom, asi meter sedemdesiatpäť a brucho ako sud. Potiahol dvere a vošiel dnu.

Jack zostal stáť na mieste. Motorka, na ktorú sa nový stály zákazník pozrel, bol jedným z troch so striebornými runami. Rovnako obrovský ako ostatné, ale nožnú opierku a riadidlá mal trochu bližšie k sedadlu. Asi o päť centimetrov bližšie než mašina nového chlapíka. Z toho si Jack odvodil, že Jimmy Rat má

asi meter sedemdesiat. Možno kosť a koža, čo by zodpovedalo slovenskej verzii jeho mena Potkan. Možno ozbrojený nožom alebo pištoľou. Možno poriadny ničomník.

Jack prešiel k dverám do baru. Otvoril ich a vošiel do horúceho šera. Zacítil zápach piva. Miestnosť pravouhlá, naľavo po celej dĺžke medený bar a napravo stoly. V zadnej stene oblúk a za ním úzka chodba. Toalety, verejný telefón a požiarné dvere. Štyri okná. Celkovo šesť možných východov. Bývalý vojenský policajt si ich spočítal ako prvé.

Ôsmi motorkári sa natlačili okolo dvoch stolov pre štyroch. Spojili si ich pri okne. Z ťažkých zarosených pohárov pili pivo. Nového kunčafta zasunuli medzi seba, na stoličke sedel ako hruška s najplnším pohárom. Pokiaľ ide o veľkosť, tvar a celkový zjav, šesť ďalších spadalo do rovnakej kategórie. Jeden bol horší. Asi meter sedemdesiat, samá šľacha, úzka tvár a nepokojné oči.

Jack sa zastavil pri bare a objednal si kávu.

„Nemáme,“ odvetil barman. „Lutujem.“

„Je tamten krpec Jimmy Rat?“

„Ak s ním máte nevyrovnaný účet, vyrovnajte si ho vonku, dobre?“

Barman odišiel. Jack čakal. Jeden z motorkárov vyprázdnil pohár, vstal a zamieril k toaletám. Bývalý vojenský policajt prešiel miestnosťou a sadol si na uvoľnené miesto. Drevo pod zadkom ho doslova popálilo. Ôsmy motorkár sa k nemu otočil. Cívil naňho a potom prešiel pohľadom na Jimmyho Rata.

Ten sa ozval: „Toto je súkromné posedenie, kamoš. Nie si pozvaný.“

„Potrebujem iba zopár informácií,“ odvetil Jack.

„O čom?“

„O daroch pre charitu.“

Jimmy Rat zbledol. Vtom si spomenul. Pozrel na dvere, kdesi za nimi sa nachádzala záložňa, jeho istota. „Vypadni odtiaľto, kamoš,“ povedal.

Jack vyložil na stôl päšť. Veľkú ako kurča zo supermarketu. Dlhé hrubé prsty s hánkami ako vlašské orechy. Staré zárezy a jazvy zahojené na opálenej pokožke. „Kašlem na to, ako a koho podvádzaš. Alebo koho okrádaš. Alebo pre koho predávaš. O nič také nemám záujem. Chcem len vedieť, odkiaľ máš tento prsteň.“

Otvoril dlaň. Prsteň ležal na nej. *West Point 2005*. Jemná zlatnícka práca, čierny kameň. Malá veľkosť. Jimmy Rat ani nemukol, ale čosi v jeho očiach Jackovi prezradilo, že ho spoznal.

„Iný názov pre West Point znie Vojenská akadémia Spojených štátov amerických. Podstata spočíva v posledných troch slovách. Ide o federálny prípad,“ zdôraznil Jack.

„Si poliš?“

„Nie, ale mám štvrťdolár na telefón.“

Chýbajúci motorkár sa vracal z toalety. Zastal za Jackovou stoličkou a nechápavo rozhodil rukami. Akoby sa chcel spýtať, čo sa to tu, dočerta, deje? Kto je tento všivák? Jack nespúšťal pohľad z Jimmyho Rata a z okna vedľa neho, kde videl matný strašidelný odraz toho, čo sa mu deje za chrbtom.

„Sedíš na niečej stoličke,“ upozornil ho Jimmy Rat.

„Áno, na svojej,“ odvetil Jack.

„Máš päť sekúnd.“

„Mám toľko, koľko budeš potrebovať na odpoveď.“

„Máš dnes šťastný večer?“

„Nemusím mať.“

Jack vyložil na stôl aj pravú ruku. Mal ju o trochu väčšiu než ľavú. U pravákov to býva normálne. Všetci si všimli viac zárezov a jaziev vrátane bielej škvrny v tvare písmena V, vyzerala, akoby ho uštipol had, ale v skutočnosti sa poranil na klinici.

Jimmy Rat pokrčil plecami, akoby ho rozhovor vôbec nebavil.

„Som súčasťou zásobovacieho reťazca,“ povedal. „Tovar dostávam od iných ľudí, a tí ho tiež dostávajú od iných ľudí. Ten prsteň dakto daroval, predal alebo založil a nevybral si ho. Nič viac o ňom neviem.“

„Od akých iných ľudí si ho dostal?“

Jimmy Rat zmĺkol. Jack sledoval ľavým okom okno. Pravým si všimol, ako Jimmy prikývol, a v odraze zazrel jeho kumpána, ako sa mu za chrbtom strojí zasadiť pravý hák. Zjavne sa ho chystal udrieť do ucha. Možno zraziť zo stoličky. Alebo mu dať aspoň malé ponaučenie.

Nepodarilo sa.

Jack si zvolil cestu najmenšieho odporu. Sklonil hlavu a nechal úder prefičať do prázdna. Vzápätí sa vymrštil na nohy, zvrtol sa a lakťom zasiahol protivníkovi obličky, ktoré sa práve vtedy nachádzali vo vhodnej pozícii. Zasadil mu poriadne tvrdý úder. Chlap drsne dopadol na zem. Jack si sadol na stoličku a tváril sa, akoby sa nič nestalo.

Jimmy Rat vypeštil oči.

„Chlapi, povedal som vám, aby ste sa bili vonku,“ okríkol ich barman.

Slová zneli, akoby ich myslel naozaj vážne.

„Ale teraz si si poriadne zavaril,“ sykol Jimmy Rat.

Slová zneli, akoby ich tiež myslel vážne.

V tejto chvíli si Michelle kupuje niečo na večeru. Možno v obchodíku pri dome. Zdravé potraviny. Ale jednoduché. Je pravdepodobne unavená.

Zlý deň.

„Vari sa nezľaknem šiestich bachráčov a jedného krpca. Uvoľním sa pri tom ako pri prechádzke ružovou záhradou.“

Vstal. Otočil sa, pristúpil k chlapovi, čo ležal na podlahe, a prekročil ho. Mieril k dverám. Von na štrk k zoradeným motorkám. Obrátil sa a zbadal, že aj ostatní vychádzajú. Nevyzerali na siedmich statočných. Všetci strnulí na nohách do O, s rozlične zdeformovanými pivnými bruchami a zlým držaním tela. Ale predsa len kopa hmotnosti. Dohromady. Plus štrnásť pästí a štrnásť hrubých topánok.

Možno aj s oceľovou špicou.

Možno veľmi zlý deň.

Ale komu na tom záleží?

Sedem chlapov sa roztiahlo do polkruhu, traja po ľavici Jimmyho Rata a traja po jeho pravici. Jack sa ustavične pohyboval, zamýšľal otočiť ich tak, aby bol chrbtom k ulici. Nechcel sa pri dajakom plote dostať do pasce. Nechcel, aby ho zahnali do kúta. Neplánoval utekať, ale taká možnosť nikdy nebola na škodu.

Sedem chlapov sťahovalo polkruh, ale nedostatočne. Držali sa asi tri metre od neho a meter jeden od druhého. Z toho celkom jasne vyplynuli prvé dva ťahy. Budú sa pomaly približovať, možno krochkať a zazerať, vtedy Jack urobí rýchly manéver a prerazí si pomedzi nich cestu, vzápätí sa všetci otočia, Jack bude čeliť novému zmenenému polkruhu, už len so šiestimi členmi. Rýchlo sa nadýchne a ťah zopakuje, čím ich zredukuje na piatich. Tretí raz mu už nenaletia, v tej chvíli sa zhluknú k sebe, všetci okrem Jimmyho Rata, ten podľa Jacka bojovať nebude. Veľmi šikovné. Nakoniec ich bude mať proti sebe len štyroch.

Zlý deň.

Pre niekoho.

„Posledná šanca,“ zahlásil Jack. „Povedzte tomu krpcovi, aby odpovedal na moju otázku, a všetci sa môžete vrátiť k pivu.“

Nik nereagoval. Ešte väčšmi sa zovreli, nahrbili, prikrčili a postupovali dopredu, ruky od seba, pripravené. Jack si vybral prvý cieľ a čakal. Chcel, aby sa priblížil na jeden a pol metra. Na jeden krok, nie na dva. Lepšie je šetriť si energiu na neskôr.

Vtom začul, ako za ním na ceste zasvišťali pneumatiky. Sedem chlapov pred ním sa vystrelo a s prehnane nevinnými rozšírenými očami sa obzeralo okolo seba. Jack sa obrátil a znovu zbadal policajné auto. Toho istého chlapíka. Okresného policajta. Auto zastalo a strážca zákona sa na nich spýtavo zahľadel. Stiahol protiľahlé okno, naklonil sa k nemu, pozrel Jackovi do očí a vyzval ho: „Pristúpte k vozidlu, prosím.“